

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Mutinou, advokátem se sídlem Frýdek-Místek, Pionýrů 2069, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 29. 10. 2004 č. j. 59 Az 74/2003 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného dne 5. 6. 2002 č. j. OAM-2749/VL-07-04-2002 nebyl žalobci (dále i „stěžovatel“) udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení o udělení azylu bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobce je odmítnutí výkonu základní vojenské služby, obavy ze sankcí za toto odmítnutí a dále snaha o pobyt v České republice po dobu, než se jeho žádost k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny vyřídí na cizinecké policii. Žalovaný posuzoval žádost o udělení azylu žalobce na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Jugoslávii. Žalobce uvedl, že nevykonával základní vojenskou službu. Podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 člověk není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci

či vyhýbání se nástupu vojenské služby je averze vůči vojenské službě nebo strach z boje, takový člověk může být považován za uprchlíka, pokud lze prokázat, že by byl za tento vojenský trestný čin vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu jeho rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo politických názorů. V případě žalobce, na základě jeho výpovědi a v porovnání s informacemi o zemi původu, k takovému závěru žalovaný nedospěl. Ani snahu žalobce o prozatímní úpravu pobytu na území České republiky nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu. Žalovaný shledal, že žalobce nespĺňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, také zdůvodnil, proč nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu a proč na něj nelze vztáhnout překážku vycestování.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 29. 10. 2004 č. j. 59 Az 74/2003 - 34 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a zejména uvedl, že žalovaný provedl řádné dokazování a své závěry, které z dokazování vyvodil, rozvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně, určitě a logicky. Žalovaný správní orgán podrobně citací znění zákona uvedl, jaké podmínky musí žadatel o udělení azylu splnit, aby mu mohl být azyl udělen, přitom dle soudu ze znění zákona je zjevné, že podmínky jsou dány taxativně a jejich rozsah nelze proto rozšiřovat ani zužovat. Tvrdil-li žalobce, že se obává sankcí za to, že nevykonal základní vojenskou službu a odmítá ji vykonat, ačkoliv vojenská služba je pro všechny muže v jeho vlasti povinná, jak v dokazování v řízení před žalovaným z dokumentů k poměrům v zemi původu žalobce vyplynulo, nelze sankce ze strany tamních státních orgánů považovat za perzekuci z důvodů, jež má na mysli azylový zákon. Pokud jde o žalobcem zdůrazněný důvod jeho aktuální osobního stavu po uzavření manželství s občankou České republiky a po narození dítěte, jinými slovy zájem na legalizaci pobytu na území České republiky, soud potvrzuje zcela správný závěr žalovaného správního orgánu, že tato situace na straně žalobce rovněž není dle azylového zákona důvodem pro udělení azylu. Protože přezkoumáním napadeného rozhodnutí žalovaného nebylo zjištěno porušení zákona, pro které by muselo být toto rozhodnutí zrušeno, soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen "s. ř. s.").

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že o právu vyjádřit se k možnosti rozhodnout o věci samé bez jednání měl být poučen v jazyce, jemuž rozumí, tedy v srbochorvatštině. Protože soud nedostal povinnosti stanovené v ustanovení § 36 s. ř. s., jeho rozhodnutí je stíženo nepřezkoumatelností z důvodu vady řízení před soudem. Dále stěžovatel namítá, že dal najevo zájem účastnit se na jednání ve věci, jednání bylo nařízeno a odročeno, přičemž od té doby (dubna 2003) mu nebylo doručeno předvolání k jednání a krajský soud rozhodl ve věci dne 29. 10. 2004 bez jeho přítomnosti. Stěžovatel navíc uvádí, že dne 29. 10. 2004 by se jednání nemohl účastnit, protože byl hospitalizován v nemocnici. Stěžovatel také namítá, že usnesením krajského soudu ze dne 7. 3. 2003 č. j. 59 Az 74/2003 - 15 byl vyzván, aby doplnil žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. V poučení z téhož dne č. j. 59 Az 74/2003 - 17 však byl soudem poučen, že rozšíření dosavadních žalobních bodů není přípustné. Stěžovatel přiznává, že jeho původní podání trpělo vadami, proto mu měla být dána možnost, aby uvedl i další výhrady k předmětnému rozhodnutí žalovaného. Pokud mu uvedená možnost v rámci poučení soudu byla svým způsobem zakázána, je dle stěžovatele tento postup soudu vadou řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné považuje stěžovatel

i rozhodnutí žalovaného správního orgánu, a to pro nesrozumitelnost ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť v rozhodnutí není uvedeno, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů, odůvodnění je zcela nedostatečné. Žalovaný se měl dle názoru stěžovatele možností užití § 14 zákona o azylu zabývat tím spíše, že stěžovatel již v době jeho rozhodování uzavřel manželství s občankou České republiky. Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud se nezabýval přezkumem rozhodnutím žalovaného ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, když stěžovatel je přesvědčen o tom, že jeho manželství, život ve společné domácnosti a úplná rodina, v níže se posléze narodilo dítěte, měly být posouzeny jako okolnosti pro udělení humanitárního azylu. Na závěr kasační stížnosti stěžovatel namítá, že předmětné rozhodnutí žalovaného, které mu bylo doručeno, není opatřeno vlastnoručním podpisem ředitele odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, a je opatřeno pouze razítkem a poznámkou za správnost s nečitelným podpisem neznámé osoby. Rozhodnutí žalovaného tak postrádá zákonnou náležitost dle § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“), a může být nicotné. Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu se zákonem, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Ohledně jednotlivých námitek stěžovatele odkazuje žalovaný na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu. K možnosti udělení azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný uvádí, že neshledal v případě stěžovatele žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jí odkladného účinku.

Z předloženého správního spisu zejména vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 27. 5. 2002, kdy uvedl, že vlast opustil v prosinci roku 1993, protože nechtěl jít na vojnu. Stěžovatel byl dle svých slov ve vlasti povolán k výkonu vojenské služby, ale nastoupit ji nechce, proto se nemůže vrátit. V pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu dne 27. 5. 2002 stěžovatel uvedl, že do České republiky přicestoval s jugoslávským pasem a pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu, poté byl ve vazbě, v květnu roku 2002 se zde oženil. Dále stěžovatel uvedl, že byl v roce 1995 povolán k výkonu vojenské služby ve vlasti (povolávací rozkaz převzala jeho matka), že se obává do vlasti vrátit, neboť by byl uvězněn za nenastoupení výkonu vojenské služby, ničeho jiného se ve vlasti neobává. Na závěr pohovoru byl stěžovatel informován o zprávách, které měl žalovaný k dispozici pro posouzení situace ve vlasti stěžovatele, byla mu dána možnost seznámit se s jejich obsahem a vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, popř. navrhnout jejich doplnění, čehož stěžovatel nevyužil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Dále tvrdí důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který

ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřekoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatel rovněž namítá důvod dle ustanovení §§ 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s., a to nepřekoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel má za to, že o právu vyjádřit se k možnosti rozhodnout o věci samé bez jednání měl být poučen v jazyce, jemuž rozumí, tedy v srbochorvatštině. Protože se tak nestalo, krajský soud nedostal povinnosti zachovávat rovné postavení účastníků stanovené v § 36 s.ř.s. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že zásada rovnosti (článek 37 odst. 3 listiny základních práv a svobod), která je pro správní soudnictví upravena v ustanovení § 36 odst. 1 s.ř.s., je jednou z základních zásad spravedlivého soudního procesu. Dle citovaného ustanovení mají účastníci rovné postavení a soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv. S rovným postavením účastníků je jistě spojeno jejich právo jednat před soudem ve své mateřštině. Článek 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod stanoví, že kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Soudní řád správní neobsahuje sám striktní úpravu práva na tlumočníka, proto se analogicky použije zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), jehož § 18 odst. 2 zní, že účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Z uvedeného plyne, že ustanovení tlumočníka není automatickým úkonem soudu, jehož účastníkem je cizinec, potřeba tlumočníka musí být zcela zjevná a musí z řízení vyplynout sama bez aktivního zjišťování splnění podmínek dle § 18 odst. 2 o. s. ř. soudem. V projednávaném případě stěžovatel již v žádosti o udělení azylu uvedl, že je schopen se dorozumět v jazyce českém, proti rozhodnutí žalovaného pak podal žalobu, která byla sepsána v českém jazyce, byla stěžovatelem podepsána a nebyla z ní zřejmá stěžovatelova neznalost českého jazyka. Nejvyšší správní soud považuje za evidentní, že nebyl splněn požadavek dle citovaného ustanovení § 18 odst. 2 o. s. ř. (potřeba ustanovit tlumočníka nevyšla najevo), a krajský soud nikterak nepochybil, když stěžovateli zasílal výzvy a poučení pouze v jazyce českém. Ostatně postup krajského soudu zcela odpovídá stanovisku pléna Ústavního soudu České republiky sp. zn. Pl. ÚS – st. 20/05 ze dne 25. 10. 2005 o tom, že základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak.

Dále stěžovatel namítá, že dal najevo zájem účastnit se na jednání ve věci u krajského soudu, jednání bylo nařízeno a odročeno, přičemž od té doby mu nebylo doručeno předvolání k jednání a krajský soud rozhodl ve věci dne 29. 10. 2004 bez jeho přítomnosti. Ze soudního spisu plyne, že dne 14. 3. 2003 převzal stěžovatel výzvu dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. k vyjádření, zda souhlasí s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání, a to ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy. Přestože stěžovatel na výzvu nereagoval, krajský soud nařídil jednání ve věci na den 25. 4. 2003. Dne 18. 4. 2003 byla soudu doručena písemnost označená jako žádost o odložení jednání, ve které se stěžovatel uvedl, že z rodinných důvodů se nebude moci jednání soudu zúčastnit. K jednání ve věci konanému dne 25. 4. 2003 se tak dostavil jen zástupce žalovaného a jednání bylo odročeno na neurčito za účelem opětovného předvolání účastníků. Dne 2. 10. 2003 byla stěžovateli doručena nová výzva ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., na kterou stěžovatel opět nereagoval, krajský soud proto rozhodl o věci samé bez jednání dne 29. 10. 2004. Nejvyšší správní soud k uvedenému procesnímu postupu krajského soudu konstatuje, že se nejví jako postup zcela vhodný, avšak bez dalšího z něj nelze dovodit, že jde o vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel také namítá, že usnesením krajského soudu byl vyzván, aby doplnil žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné, zároveň však byl poučen, že rozšíření dosavadních žalobních bodů není přípustné. Pokud mu tedy možnost doplnit žalobní body byla svým způsobem zakázána, je dle stěžovatele tento postup soudu vadou řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Jak vyplývá ze soudního spisu, stěžovatel byl skutečně krajským soudem jednak vyzván usnesením č. j. 59 Az 74/2003 - 15 ze dne 7. 3. 2003 k označení výroků rozhodnutí, které napadá a doplnění žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jednak byl v poučení č. j. 59 Az 74/2003 - 17 ze dne 7. 3. 2003 upozorněn, že v souvislosti s účinností soudního řádu správního není přípustné rozšíření rozsahu napadení rozhodnutí a rozšíření dosavadních žalobních bodů po lhůtě k podání žaloby. Nejvyšší správní soud však v souladu se svou ustálenou judikaturou konstatuje, že řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je ovládáno přísnou dispoziční zásadou, jejímž důsledkem mimo jiné je, že podaná žaloba musí obsahovat zákonem stanovené náležitosti (ustanovení § 37 odst. 2, 3 s. ř. s. a § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s.). Podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce kdykoli za řízení žalobní body omezit, ale rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Postrádá-li podaná žaloba některé ze zákonných náležitostí (včetně nedostatečně formulovaných žalobních bodů), soud není ze zákona povinen vždy vyzývat žalobce k odstranění vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (viz např. usnesení Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 613/03). Proto nelze zaslání dvou shora citovaných poučení ze strany krajského soudu, které bylo učiněno nad rámec zákonné povinnosti soudu, považovat za takovou vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí i vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu pro nesrozumitelnost, a to ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu. Krajskému soudu stěžovatel vytýká, že se přezkumem rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu nezabýval dostatečně a jeho rozsudek je nezákonný pro nesprávné posouzení této právní otázky. Stěžovatel se domnívá, že jeho manželství, život ve společné domácnosti, úplná rodina, měly být posouzeny jako okolnosti, pro které je možno humanitární azyl udělit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Žalovaný správní orgán v řízení o udělení azylu stěžovateli v souladu se zákonem nejprve posuzoval, zda stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené v § 12 zákona o azylu, když za důvody žádosti o udělení azylu označil toliko skutečnost, že ve vlasti nechce nastoupit k výkonu vojenské služby, a že má obavu z trestu za toto nenastoupení, ničeho jiného se neobával. Žalovaný také nemohl opomenout skutečnost, že stěžovatel o azyl požádal až po několikaletém pobytu na území České republiky (stěžovatel přicestoval již v roce 1993, o azyl požádal teprve v roce 2002). Po posouzení tvrzení stěžovatele žalovaný splnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu neshledal. Poté se žalovaný zabýval možností udělení azylu podle ustanovení § 13 téhož zákona, podmínky pro jeho udělení rovněž neshledal. Následně zkoumal, zda by nebylo možné udělit stěžovateli azyl dle ustanovení § 14 téhož zákona, přičemž podmínky pro jeho udělení v zákonem

stanovených mezích správního uvážení nenalezl. Ke stejnému právnímu závěru ve věci dospěl v řízení o žalobě také krajský soud. Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry žalovaného a krajského soudu ztotožňuje, neboť stěžovatelem nebyly v průběhu správního řízení a koneckonců ani přezkumného řízení soudního předestřeny žádné skutečnosti, jež by mohly být považovány za hodné zvláštního zřetele. Pokud stěžovatel poukazuje na skutečnost, že v České republice uzavřel manželství, je nutno uvést, že manželství s občanem České republiky samo o sobě takový případ hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu nepředstavuje.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí přehledně a dostatečně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Sám stěžovatel se v rámci řízení o udělení azylu poskytnutí humanitárního azylu nedomáhal a žalovaný správní orgán tak tuto možnost vážil jen z obecného hlediska, výsledek posouzení pak sice stručně, ale dostačujícím způsobem vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou judikaturou navíc připomíná, že na udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu není právní nárok, a že samotné správní rozhodnutí týkající se humanitárního azylu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Stěžovatel považuje rozhodnutí žalovaného, které mu bylo doručeno, za nicotné, neboť nemá náležitosti dle § 47 odst. 5 správního řádu, když není podepsáno oprávněnou osobou. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z předloženého soudního spisu, jehož součástí je i předmětný správní spis, bylo zjištěno, že stěžovateli bylo dne 13.6.2002 předáno rozhodnutí žalovaného, které nebylo podepsáno oprávněnou osobou, je zde pouze uvedeno její jméno, příjmení a funkce, rozhodnutí je opatřeno úředním razítkem. Podepsáno je však pouze za správnost, podpis je nečitelný. Nejvyšší správní soud se však domnívá, že uvedený nedostatek nezakládá nicotnost rozhodnutí, neboť nicotnost (neexistence) správního aktu způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Může se jednat o vady spočívající například v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem, rozhodování podle již zrušeného právního předpisu, či absolutní nedostatek předepsané formy. Nedostatek předmětného správního rozhodnutí však nelze pokládat za natolik intenzivní, aby mohl založit nicotnost tohoto rozhodnutí, když v předloženém spise je založeno rozhodnutí bezvadné (na č. l. 11 soudního spisu), které je opatřeno úředním razítkem a řádně podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby - PhDr. T. H.. Je tak nepochybné, že žalovaný dostatečným způsobem projevil svou vůli, když ve věci rozhodovala skutečně osoba k tomu oprávněná.

Nejvyšší správní soud podotýká, že na rozdíl od případné nicotnosti, kterou soud vyslovuje i bez návrhu, přihlíží Nejvyšší správní soud k vadám řízení u správního orgánu, jen pokud byly stěžovatelem uplatněny již v řízení před krajským soudem. V projednávaném případě však stěžovatel námitku o vadě rozhodnutí žalovaného spočívající v porušení ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu v žalobě nevznesl. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a proto k výše uvedené skutečnosti, kterou stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě u krajského soudu, a které se dovolává teprve po vydání napadeného rozsudku v řízení o kasační stížnosti, nelze přihlížet.

Na závěr Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut azylu nelze směřovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal oprávněnými stěžovatelem uplatněné důvody podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu